

Týden v tichém domě

I

V košili

Cítíme, že jsme v místnosti zcela uzavřené. Čirá, hluboká kolem nás tma, ani nejmenší skulinou nevníká odnikud šero; všude jen tma taková, v níž domníváme-li se přec na okamžik mít něco světlého před očima, je to pouze rudý kruh vlastní naší myšlenky.

Napnutí smyslové pozorují i nejdrobnější známky života. Čich náš zvěstuje nám, že místnost naplněna je mastným jakýms vzduchem, sprostou směsicí výparů. Je nám hned, jako bychom hlavně cítili smrkové nebo jedlové dříví, hned zas jakoby lůj a sádlo, a zas jakoby suché švestky, kmín, ba i kořalku, česnek atd. Sluchu se dotýká tikot hodin. Musí to být staré nástěnné hodiny s dlouhým kyvadlem, na jehož konci tenký plechový a zajisté že trochu zkřivený kruh; někdy se kyvadlo v jednozvučné své povídačce zakoktne a kruh se lehýnce otřese. I to zakoktnutí opakuje se v pravidelných rozměrech a stává se jednozvučným.

Mezi tím slyšíme dýchání spících. Musí jich tu být více. Dýchání se všelijak proplítá, zcela se neshodne ani jednou, někdy jako by jedno usínalo, kdežto druhé se zesiluje, jedno jako by se s kyvadlem hodin zakoktávalo, kdežto druhé si přispíšuje, a v tom zas zahučí odjinud náhlé oddechnutí silnější, jako by to odstavec nové kapitoly spací.

Také hodiny si nyní pojednou zhluboka oddychly a zahrkly. Zdá se, že po hrčivé té uvozovce kyvadlo šepotněji se pohybuje. Jeden ze spáčů se pohnul a zašustl pokrývkou; dřevěné jeho lože prasklo.

V hodinách hrklo to znovu, jedna – druhá zazní to rychle po sobě zvukným hlasem kovovým, jedna – druhá hned nato zakuká to hlasem temným. Spáč se znovu pohne. Je slyšet, že se na loži vzpřimuje, že odhrnuje pokrývkou. Teď zavadil nohou o pelest – teď zašramotil těžkou trepkou – patrně již, že obut v obě trepky. Pohne sebou a učiní několik opatrných

kroků. Již zase stojí; ruka jeho hmatá po dřevěné ploše, pod rukou mu něco zaharaší, jistěže to sirky.

Několikrát sirka škrtne, několikrát zasvitne fosforový dým, zase škrtnutí, dřívko prasklo, člověk zabručí. Nové škrtání, konečně zavíří plamínek a rozlije se přes postavu košilatou. Plamínek se opět zamrkal, ale kostnatá ruka přiložila jej již ke sklenici vodou a olejem naplněné, na jejímž povrchu plave černý knůtek v korku. Na knůtku to zasvitlo jako malá hvězdička. Sirka odletěla na zem, hvězdička se znenáhla zvětšuje. Nad ní stojí košilatá postava, stará ženská, zívajíc a mnouc si prospalé oči.

Postava stojí u stolku, přiléhajícího k jakés tmavě natřené dřevěné stěně, jež celou místnost dělí na dvě části. Až za stěnu síla lampičky nestačí, vidíme jen jednu část místnosti, – čich náš ale nemýlil se, jsme v skladišti hokynářském. Patrně, že tu jediné místnosti užito za byt i krám. Krám ten jest po hokynářsku zásoben dosti bohatě, pytlů rozestaveno hojně se zbožím prostým, nad pytli pnou se plné košíky a ošatky, ze stěn visí pletence a chumáče.

Žena se zachvěla nočním chladem, vzala lampičku ze stolu a postavila ji na pudl, na němž plno krajáčů s čerstvým i přepouštěným máslem a nad nímž houpají se váhy a pletence česneku i cibule. Usedla za pudl, schoulila nohy až k bradě a vyndala ze šuplete škatuli naplněnou nitěmi, nůžkami i jiným haraburdím. Vyndala nitě i ostatky a dostala se konečně na dno škatule, kde byly papíry a knihy. Papírů ciframi vesměs pokrytých si nevěšmala, vzala jednu knihu a rozevřela. Byl to snář, takzvaný „velký“. Zabrala se upřímně v obracení listů, pak čtla, pozivovala si a zase čtla.

Za stěnou slyšet již jen jedno odměřené dýchání spáčovo; druhý spáček, probuzen buď šramotem, neb kmitem světla, pohyboval se na svém loži.

„Copak je to?“ zabručel náhle odtamtud starý, sípavý hlas mužský.

Žena neodpovídala.

„Stará – je ti něco?“

„I jen lež,“ odpovídala žena, „nic mi není, zima je mi!“ a zívla.

„Co tam tedy kutíš?“

„Zdalo se mně o nebožtíku mém otci, do rána bych to zapomněla. Byl to krásný sen, jaktěživo se mně nic takového nezdálo. To je ale zima, a v červnu!“ Čtla dál a vrtěla hlavou. Chvilku bylo ticho.

„Kolikpak je to hodin?“ zaznělo pak zase za stěnou.

„Dvě pryč.“

Dýchání třetího spáče stávalo se nepravidelným, hlasitý hovor spáče budil.

„Tak tedy dělej, ať se vyspíme! Ty nemyslíš než na lutrii!“

„To je pravda, tady člověk nemá ani chvilku pokoje. Spi si a nech mne.“

Dýchání za stěnou zakončilo se mocným oddechnutím; také na třetím loži spáček se již probudil. Stařec bručel dál: „Fláma syn mně přijde domů teprv k půlnoci a po půlnoci zas mne budí lutrie, achich to je život!“

„Ty nemůžeš dát pokoj, vid' že ne? Ano, dří se, ženo, dostaneš za to. Když i vlastní muž pořád bručí – kdybys dovedl synovi poroučet, to by bylo dobré. Co já udřená žena dělám, je už věru poslední!“

„Poruč mu, máš ho tu taky, poruč flámovi!“

„Copak mně už zase chcete, tatínku?“ tázal se mladý hlas mužský.

„Mlč, ani mi nemukej, tys ten pravý!“

„Ale já přec nemohu pochopit –“

„On nemohe,“ posmíval se stařec, „to je darebák!“

„Ale –“

„Mlčíš?!“

„On ti bude ještě odmítovat, máme to hodného syna, to jsme si vychovali potěšení!“ mínila zas žena a zívla znovu.

„Syna? To není syn, to je zloděj našeho zdraví!“

„Když ale spím, jakpak kradu?“

„I ty lumpe, ty!“

„To je kvítko!“

„Darebák je!“

„Darebák!“

Syn začal na loži zlehka hvízdát „Ó Matyldo!“

„Koukej se na něho, on se nám naposled ještě posmívá!“

„Však on ho nemine trest boží,“ pravila žena, píšíc křídou na dřevěnou stěnu čísla 16, 23 a 8. „My se toho ještě dočkáme, ale přála bych si, abych pak už nebyla živa.“ Složila škatuli, sfoukla světlo a hrabala se zas ke svému loži. „Ten bude pykat, ale bude už pozdě. Budeš-li pak mlčet?!“

Syn umlkl.

„Špendlíčkem bys nás pak kopal, ale nevykopeš, špendlíčkem ti povídám, špendlíčkem!“

„Prosím tě, ženo, nech ty špendlíky být a usni, já bych spal!“

„Nu já to musím odnést, to se rozumí. Bože, bože, ty mne navštěvuješ!“

„Já se ještě zblázním s vámi!“

„To jsou lidé, to jsou lidé!“

„V noci jsou všichni lidé zlí,“ podotýkal mladík.

„Co to tam povídá?“

„Kdopak to ví, on má vždycky něco, ten bohaprázdny!“

„Sval tam na něho tu armaru, nebo ho vyžeňme, hned ho vyžeňme!“

„Prosím tě, dej už taky pokoj! Mám já peklo!“

Stařec zabručel, stařena zabručela v odpověď, mladík mlčel.

Chvilkami ještě nějaké zabručení, odplivnutí, konečně bylo vždy tišeji a tišeji; stařena usnula, stařec ještě jednou sebou zavrtěl, pak usnul také. Tichým bzukem jako medák začal mladík ještě jednou „Ó Matyldo!“ Neshodbučil, usnul též.

Mastným vzduchem cvakalo a zakoktávalo se kyvadlo jako dřív. A mimo ně slyšet jen to oddychování tří spících osob. Proplítalo se všelijak, neshodlo se ale ani jednou.